

ABANS QUE VENT, GEL O PLUJA.

Xavier Rosselló

A F. S.

I

Davant el cristall,
 l'esguard confiat,
assegut i esperant aquesta alosa morta;
intermedi esglaiat sense alé,
 muntanya llisa
sense pits i boques crestudes.
 Silenci encomanat
per no dir res. Vagareigs íntims i allunyats...

Turmenta engrunada, però, remolins
embafosos que obrin hui les parpelles rebecades
damunt el vespre.

He de mirar els seus ulls abans que exploten per la cúpula,
arrencar-li els pinyols i beure'm el seu líquid.
Després serà impossible espigolar per aquell camp
despentinat,

 arreglaré un falcat de foscúria
i potser les formoses ungles d'aquells ulls ja badats.

I no vull les pallorfes encara que assedegat.
 Sens dubte
ho voldré, com la font immensa, jo per veure't...

II

Les parets semblen
sumar badats, el sòl barrotat de relles
s'afona, solcs xuclant,
els coladors de les meues
mans, la mentida de les cortines espesses.

Voldríem la turmenta de cua llarga,
reguerons i fils trenant-se i negant el cristall
per no mirar.

Dormir arremullat, amb una cançó tèbia al pit.
No em desperteu mentre ploega per si de cas
trobe l'ansietat d'ofegar-me.

III

El cos dur, enrojolit el rostre perquè faig força,
les cames rectes,

omplint de polides fulles,
calda, frec nerviós, l'alé damunt el got,
sempre davant l'espill de l'armari,
frenètic treball...

I la casa simula ser la mateixa, malgrat ha plogut
incessantment dintre seu.

M'estaria quiet mirant rostres i rostres, i sempre el mateix

Faig força per poder parar,
hauré d'esborrar dies

i dies al meu ventre,
arrencar els pollancs
perquè no vomiten tantes flors blanques
– flors blanques que naixen d'una pluja grisa
de gener i d'una casa esquarterada–.

Que faça fred, moltíssim damunt els meus arbres,
que mate les fulles novelles que són tan inútils ara.

Com per a la llum més rosegadora,
ha de venir el dia llarg
primer.

IV

Obric les finestres i les portes
perquè
hi entren el riu menut, els joncs i tota la terra
damunt el sòl.

Escampe els grans banyats
per veure si creixen alts com l'agulla, potser
als racons romandran amb un forat.

Ompliré la casa i la cambra barrotada.

Damunt l'aparador col.loque totes les fotografies
grans per veure-les després,
a la nit desvetlada.

He de mirar corbes i ulls clars, brossa,
somriure arredonit
a les dotze, quan més visc,
per tenir tots els collars, de nou, damunt el pit.
—Sense saber fins on el corrent negarà,
s'eixuga, de cas, la terra damunt els gots i gots...—

Mirar, de nou, amb les dues mans,
perquè no sé totes les respostes que ens poden espatllar.

Si continuem amb els glops saborosos
de cada nit, amb l'alcohol i les ales
dins,

hem de mirar o córrer
—vesse la copa dels ulls, m'envole damunt els ponts
d'aquest ribatge—.

Necessitarem totes les espases
per esclatar.

V

Ara saps la branca despullada,
cos ert
i com espasa. El verduc de les pedres contra els llavis.
L'esquena vermellova, erm de clevill i brosta,
com el fruit novençà dins el pou.

Però si saps la seua cara, els seus clots i les ungles,
guardaràs un minut

per escarbotar al ventre,
dins els ulls on s'amaguen la llum i el silenci,
on romanen les paraules i la pell llisa,

la cambra buida i els crits de la cova,
la pluja, el mort i el seu cotxe veloç,
hi descansa el raig i la calaixera,
l'estel i la bromera damunt la nau que s'atura...

M'assec ara a comptar els graons que resten.
M'adorm i somnie que comence de nou,
ara més lentament,
amb el gest de la pols
damunt el llenç i l'ull sense horitzó.

VI

Existeix l'altre,
la casa, la cadira i el paisatge
definit.
I omplin les finestres, les cambres i els racons.

Repeu de congoixa davant esguards de cua llarga:
horitzó caigut defora.

Sols jo menge, cride i engendre la mel de la reina.
L'ombra de l'altre,
carassa que m'assacia.
Sols jo sé que a la torre, damunt seu, no hi ha res.
Sols la fita.

La gran ferida s'obri, endenyada, metzina que suma.
Cante amb l'escata.

Sols m'escolte.
I sé que no he vist res des d'una illa circular. Tan cec.

Sí, cada dia m'he aixecat a viure.
Amb el ventre
foradat i una gota de sang, com una rosa.
Sóc un record.

Havien passat gener, el fred i les pluges. Jo m'escrivia...